

אזכרו של בן חרוף דניאל ז"ל

בן חרוף

דניאל

ז"ל

אכתבי תנחומים למשפחתו על בן חרוץ נתיאל ז"ל

המטה הכללי

אגף תורוקו

692370 סל' 4

ל/איש/353

תמוז 3 תשכ"ז

11 יולי 67

משפחה בן-חרוץ נתיאל

כותב אני לכם שורות אלו מתוך ידיעה ברורה, כי אין במלים שעל גבי
הנייר כדי להפיג את צערכם ולגחמכם על האבדה הגדולה, בנפול נכבם בקרב
במלחמה שמת הימים.

אולם כמפקד החייל, בו שרת דניאל ז"ל את שרות החובה שלו ב-צה"ל
ואליו חזר לשרת ערב פרוץ המלחמה, חש אני חובה לעצמי לחביב בפניכם את
צערי הכן והעמוק, בשמי ובשם כל חבריו בחיל-המוריעין - החייל אותו,
שרת נבאמנות ואשר במסגרתו לחם ונפל בקרב קשה בעת כיבוש עזה.

אכתבי תנחומים למשפחתו של בן חרוץ תיא"ל ז"ל

ירושלים, י"ב בכסלו תשכ"ח
14 בדצמבר 1967

מ. בנין
לשכת השו

לכבוד
משפחה בן-חרוץ
שתיקר 3
ת ל - א ב י ב.

משפחה בן-חרוץ היקרה,

הריני כותב אליכם בדחילו ורחימו. מה ערכן של מלים,
אף אם הן יוצאות מן הלב, מול פני הקרבן אשר נחסם למען
עמנו וארצנו? אך אם אני מרשה לעצמי לפנות אליכם במכתב
זה, הריני עושה כן משום שגם מנת חלקי היא יתמות - ואף
אח קברם של יקירי נפשי לא אדע - ובמשך שנים רבות,
כשאחי באחריות, שאין נוראה ממנה, לחייהם של לוחמים עבריים,
אחי גבורי התהילה במחתרת, ידעתי שכול מהו. הן הבנים שנפלו
בימים ההם - בני היו.

המקום ינחמכם, משפחה בן-חרוץ היקרה. כנכם דניאל -
זכרו יחיה לעד בתולדות עמנו. הוא, יחד עם אחיו לנשק, יצא
למלחמת הצלה ובאולה. מדמו הקדוש צמחה לישראל ישועה גדולה.
גבורתו ונכונות ההקרבה שלו ישמשו דוגמא לנוער העברי לא
רק בדור הזה אלא גם בדורות הבאים. בזכות כנים כאלה יצא
עמנו מעבדות לחרות; בזכותם הוא חי ויחיה.
זאת הנחמה.

ש ל ב מ,

ככבוד ובהוקרה,

מ. בנין

שיר הבטחון

גברת עליזה ומר משה בן-חרוץ היקרים,

הרשו נא לי להשתחף בכל לב באבלכם בהילקח מכם
דניאל ז"ל.

סגן דניאל בן-חרוץ ז"ל נתן את חייו למען מולדתו.
הוא נפל בעזה ביום שלישי, כז' באייר תשכ"ז (6.6.67).

דניאל ז"ל שירח במטרת חיל המודיעין. הוא היה

אכתבי תנחומים למשפחתו של בן חרוץ תיאא ז"ל

נאמן לתפקידו ולחבריו, אהוד על כל מי שתכירוהו.

זכרו של סגן דניאל בן-חרוץ ז"ל הינו קודש וניצרכו
בלבנו בגאון.

יחא זכרו ברזך.

ב י ק ר ,

משה דייץ - רב-אלוף
שר הבטחון

אלול תשכ"ז

ספטמבר 1967

שירים לזכרו של בן חרוץ תיאודור ז"ל

מי יתן ואדע כי ידעת
כי האוייב בו לחמת חובט.
מי יתן ואדע כי שמעת
כי נצחת בקרב והוא נט.

מי יתן ואדע כי ברגע
בו שבת אל שמי אלוהים
ידעת מה רב הוא הטבע
שגרמת לכל האויבים.

מי יתן ואדע כי ידעת
בבוקר שני של קרבות
כי הקרב לו יום קודם יצאת
רצוף ומלא נצחונות

מי יתן והיה כי ידעתי
כי לא מתך בשאלת חטחון
"האם הקרב הקצר בו נפלתי
ימשך עוד עד בו נצחון?"

שירים לזכרו של בן חרוץ תיאא ז"ל

או שמא אפשר טרחקת
מכלי שיגיד לך איש
כי העם, הצבא בו בשחת
מתקדם מסתער ומשמיד.

מתקדם ומשמיד הוא בלי יבע
בצפון במזרח ודרום
ולא חס הוא הקרב בו ברבע
בו חדלח אתה לחלוס.

מי יתן ואדע מה ידעת
ברבע אחרון של תיים
מי ידע לי לומר מה חשבת
חושבני טרק אלוהים.

גדי בן-חרוץ

זכר

ובצעירותך לקראתנו, בעזות של מצח
ידענו כי ארץ לבנו, זו ואין אחרת.
שביב של תקוה, כי היה זה רק שקר
אבד לעולם עם אותיות של שחור
ליד סמל של צה"ל, פעל בור הקבר
עומדים אנו דומם ומביישים אל האור.
כי אכן, עדיין זורחת השמש
ותכול השמיים קיים כאתמול.
ציפור סצייצת, בדיוק כמו אמש
וכאן ססביב מלוא נגב של הול.

עצמים כרותים של נסע פורח
כנפים שלא תרקענה לשחקים
צחוק הפורץ מלב כה שמת
שלל של תשובות, ראשית של פסלים.
הזה אשר הותרת לבנו, רע?
הבכך יש ביהומים?
הפצים אנו בברק המבעבע
ממשב רעבן של רוח פרצים.
קמילה של פתאם, העלטות של נצח
זה אשר עולל, אותו בצל של עופרת

שירים לזכרו של בן חרוץ תיאודור ז"ל

עורבים אנו לך, זה אשר איכנו
מבלי לדעת, כי לארצנו אין צרים.
בלפדיך אין ערך לרון ולגיל
בלפדיך אין שמחה וצחוק מלוא פה
לכן לפד נשמתנו, גם את זו שלך תביל
תמיד תלוונו בחיוך רפה.
בשחור של מסגרת, תמונתך לא תושם
כי אתנו אתה ואת לבנו מפעים
בתוכנו לפד חי וקיים
אתה שבמותך צוית לנו את החיים.

הבהוב נשימה אחרון שרעך
כי לנו הארץ נשבע אמונים
לא ידע כי עטנו, עמנו נבח
והעלמו נטל עמו צרור חיים.
כן, אנחנו שותקים, אך רוצים לספור
כי יכלנו להם, כי אנחנו גאים
כי הכל שלנו, כל ארץ ישראל
ולפני זה תשלם אנחנו זקופים.
לא צלו של פחד מעיב את פנינו
לא ליום המחר אנחנו בוכים

שירים לזכרו של בן חרוץ תיאא ז"ל

היום האבוד

ביום בו לא היית,
תלש הרוח דף מיומני
וינשאו
ולא ידע לאן.

ולא אדע לאן
ולא אחמה לאן
ולא הושטתי ידי
לחפש בשובליו.

היום בו שבת,
כל הדברים האבודים
חזרו אתך
רק יום אחד,
בלי שם,
צנח אי שם
ואברתו מצועה.

131

דניאל בן-חרוץ ז"ל

לתולדות חייו

היתה לו ברולית מקורזלם שער, היחה לו בת צחוק בעינייטם.

כן. כזה היה דני.

הכרתי אותו בפנימייה הצבאית ליד בית-הספר הריאלי בחיפה שם היינו חניכים יחדיו. שרנו ביחידת הצנחנים. קשה היה להביר אומן בחור מוסס וחטר פשוטה, עקשן כאין כמותו ולעיהים אף פוגע, אבל כל מי שהביר את דני מקרוב, כפי שאנחנו הכרנו אותו, למד לאהוב אותו. לא מוריו בבית-הספר, לא ממקדיו במנימייה, ובמידה מסוימת אף הצבא, לא הכירו אותו ולכן התנגש בהם דני על כל צעד ושעל. אבל דני היה בעל נפש רגישה וטובה. את חבריו אהב יותר מכל, ועבורם היה מוכן להקריב את עצמו. דברים יפים אהב דני. שירים יפים המתנגנים

דברים לזכרו של בן חרוץ תיאולוג

על מאוהיט, לאורח הפחכתג של טרורה, נוף יפה וצילום ועוד דברים רבים רבים, אך דבר אחד
אתכ מכל - את אותה ארץ שלמענה נתן את היקר מכל את חייו. מעטים הם האנשים שאוהבים את
הארץ כפי שאתה אותה דני. כל מקום ומקום היה יפה וחשוב עבורו, ואהבה זו דחפה אותו
להמגיים לצנחנים, גם כאן עסק במקצוע הקשור להרבה סיורים בארץ ובהכרתה. הלך לקורס
קצינים ולאחר שסיים בהצלחה, עבר ליחידה אחרת למפקיד נכבד מאוד שכודך כלל ממלא אותו
קצין בכיר יותר, וחיק יותר. דני מילא את המפקידו בהצלחה. במסגרת המפקידו הכיר כל צעד
ושקל ממרחבי הנגב - המקום האהוב עליו. כאשר עמד להשתחרר בקשו ממנו להמשיך במפקידו
והוא נאות. אך נפשו המסוערת לא מצאה לה מנוח והוא החליט שאחר השחרור הבא כבר יסע
לטיול פרטי דני סביב לעולם. ואכן כבר השתחרר והיה בידו כרטיס נסיעה לעולם הגדול כשתחלה
הכוונות מרס המלחמה. מיד בטל את הנסיעה והתייצב למרות שלא קראו לו.

דני הצטרף לאחת היחידות שהקמו את המוצבים שמאונן וממזרח לעיר הנורעים - עזה.
לאחר קרב קשה ומר במבואות העיר נפל דני ב-6.6.67 בשחר יומה השני של המלחמה, והארץ
אותה אתה יוזמה פרמו.

דברים לזכרו של בן חרוץ תיאודור ז"ל

דני מת בדרך עליה חלם כל ימיו - בקרב למען גדול הרעיונות שהיה קיים עבורו -
ארץ ישראל. זוכר אני משמש אחד עליו היה חוזר חסיד, כשהיינו יחד בחדר בפנימיה למני
שש שנים : "אם נגזר עלינו למות, הרי זה מוכרח להיות למען המדינה. אני אח גיל 23
לא עובר...." בן עשרים ושתיים קיה בנוסלו.

האם חש כבר אז, בחדרנו בפנימיה, את אשר עומד לקרות כעבור שש שנים? קשה מאד
לנו, לחבריו, לבוא ולהסמיד את דני והלב ססרב להאמין - דני איננו.

"רק מי ששיכל את הטוב ברעיו, אוחנו יוכל להבין....."

לזכרו של דבי בן-חרוץ הי"ד

דבי, אייכה? איך הפה המתעקם בנצנוץ של חיוך,
איך הברק בעינייך, כנות ללא גבול, שובבות ללא קץ.
ידי שכמוך כבר אין.

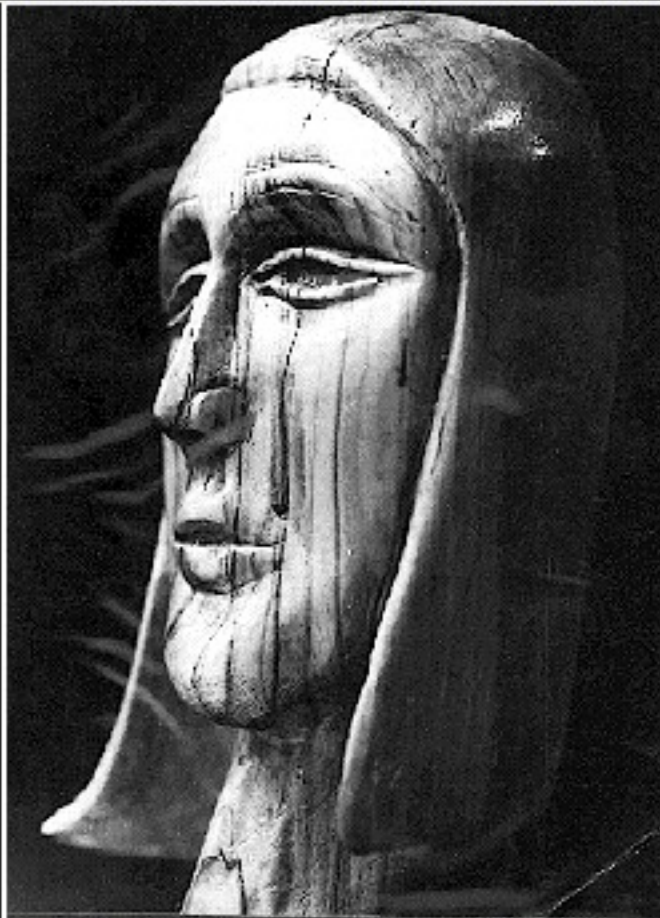
ומילותיך האחרונות, ראוי להן כי על ביר תעליבה,
בטרם אבד צחוקך, בטרם נקטלו חייך. החסת כי קרב כה הסוף?
ולמה אמרת פורכי לא אחזור? "מן הרגשה טבוהכת מקצנת בי,
הרגשה שלא אוסיף ראותך, שלא אוסיף כלל לראות".
הרגשת שאלה רגעיך האחרונים בחברת ידידים, עוד דקה ועוד
דקה, את הזמן יש לנצל, ושלא כדרך חיילים, למקלחת וגילוח
לא בזקקת "בשמתי בקיה" כך טענת - ואכן בפלאה בשמתך.

דבי, תמיד תחיה עמנו, תמיד תחייך לעברנו בשובבות,
השובבות הזו שלעולם לא ימצא לה חיקוי. אמרת לבנות על
מותך, אך הדמעות מעצמן זולגות, אין לי צורך בקמע טענת,
כי ארצנו נפלאה ואמיצים חייליה! ובמעט רגשנות הבעת אהבתך
למולדת. להלחם רצית, וזאת בתוקף דרשת, כי תמיד חשקת בסכנה,
בדריכות מתמדת, בשגעון, בכל מה שיוצא מן השגרה.

ידעת להיות מאושר, מבטך בוקשה התרכך לציון של ציפור
ולאור כוכבים, רצית באתגרים, ויכלת להם, היכלת גם לזה האתגר
האחרון? לזה מטנו לא שבת יותר?

דבי, תכניות כה רבות עוד היו, לסיור בעולם, לאהבה,
לחיים, אך הכל כך פתאם כבר נדם, לעולם לא יהיה כאן עוד
דבי!

מסליו של בוחרו דניאל ז"ל

מסליו של בוחרות יאל ז"ל

